

To dariet mani pieminēdami

1 Kor. 11:23-26

Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Tas Kungs tanī naktī, kad tas tapa nodots, ņēma maizi, pateicās, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet Mani pieminēdami, - tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cikkārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami. Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.

Mīļie draugi Jēzū Kristū

Viena no pēdējam lietām, ko Jēzus izdarīja pirms Lielās Piektdienas, bija, ka Viņš iestādīja mums jaunu piemiņas mielastu-Svēto vakarēdienu.

Es saku jums jaunu piemiņas mielastu, jo jau piemiņas mielasts bija kopš tās nakts kad Dievs izveda Israēlas tautu no Ēģiptes.

Tanī naktī, kad Dievs šo lielo brīnumu izdarīja, Israēlas tautai bija dotas ļoti specifiskas instrukcijas, ko darīt. Viņiem bija jāsaģatavo jēru, rūgtas zāles un neraudzētu maizi. Jēra asins viņiem bija jāuzkrāso uz mājas durvju stenderēm, lai tad kad nāca nāves engēlis pāri Ēģiptes zemi nonāvēt visus pirmdzimtos, nāves engēlis tām mājām ar jēru asinis zīmi paietu garām.

Asins uz stenderēm bija simbols, ka tur ir Dieva tauta.

Lai nekad neaizmirstu šo vareno nakti, kad Dievs viņus izglāba no Ēģiptes verdzības, Dievs pavēlēja Israelēšiem atzīmet šo dienu svinot *pasha* mielastu.

Zaļās ceturtdienas vakarā, Jēzus svinēja šo *pasha* mielastu ar saviem mācekļiem, un to darot Viņš iestādīja jaunu derību.

Jēzus paņēmis maizi, pateicās, to pārlauzis un devis mācekļiem un teicis : ***Ņemiet, ēdiet, tā ir mana miesa, kas par jums top dota. To dariet mani pieminēdami.***

Tad Jēzus ņēmis vīna kausu pēc vakariņām un sacījis- ***šis biķeris ir jaunā derība manās asinīs. To dariet cikkārt jūs to dzerat mani pieminēdami.***

To darot Jēzus deva mums jaunu piemiņas mielastu-Svēto vakarēdienu. Tāpat, kā toreiz caur Mozu, Dievs pavēlēja Israēla tautai šo piemiņas mielastu turēt, tā Jēzus dod mums pavēli. **To dariet mani pieminēdami.**

Mēs to darām katru svētdienu, jo būtībā Svētais vakarēdiens ir dievkalpojuma centrālā daļa. Nākot pie Kunga galda, mēs satiekam Jēzu uz visaugstākā līmeņa, un mēs pieminam Viņa lielo mīlestību un žēlastību, kādu Viņš mums ir parādījis.

Ir ļoti svarīgi ka mēs to darām, jo ir tik ļoti viegli aizmirst, ka mēs pastāvam tikai Dieva žēlastībā. Cilveks ir ļoti iedomīgs radījums. Mēs esam egoisti, un mums viegli nāk tā doma, ka mēs esam labi un ka mums pienākās kautkas no Dieva. **Es taču esmu labs cilvēks !** mēs domājam.

Bet ko sacīja Jēzus: ***Neviens nav labs, kā vien Tēvs, kas debesīs.***

Ko teica Pāvils? ***Viss ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības.***

Nākot pie Svētā vakarēdiena, mēs pieminam Kristus krusta nāvi. Viņš mira tieši tādej, jo mēs neesam labi. Viņš mira tādej ka grēka alga ir nāve. Viņš mira, lai nāves engēlis mūs neskārtu.

Tanī vakarā, kā jau minēju, kad Dievs izglāba savu tautu no Ēģiptes, nāves engēlis pārgāja pāri tām mājām, kur bija jēra asins uz durvīm. Tas bija simbols, kas vēlāk piepildījās Jēzū Kristū. Lielā Piektdienā Viņš mira kā upur Jērs.

Mēs dziedam sākuma liturģijā: *Tas Dieva Jērs, kas miris ir cienīgs ņemt godu, slavu un patiesību mūžīgi. Ak šķīstais Dieva jērīn tu grūtu krustu nesi. Tu lēnīgs Dieva bērniņš par mums tā cietis esi. Tu nāves jūrā peldējis, tā mūsu grēkus deldējis, apžēlojies par mums, ak Jēzu.*

Jēzus asins šķīsta mūs no grēka. Kad mēs ticam uz Jēzu Kristu, tad Viņa asins nomazgā mūs tīrus no grēka. Kad mēs savus grēkus nožēlodami uzticam savu sirdi Viņam, tad esam apzīmogoti ar Viņa asinīm. Nāves engēlim nav vara pār mums !

Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai tas pasauli tiesātu, bet lai pasauli caur Viņu tiktu glābta.

Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc, ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla vārdam.

Tā tad, kad ticam, esam brīvi no nāves varas.

Jēzus mums devis Svēto vakarēdienu, lai šo ticību stiprinātu un uzturētu, lai mēs nekad neaizmirstu ko Viņš mūsu labā ir darījis. Lai mūsu skats vienmēr būtu uz Viņu. Tas ir dots mums. Mums ir domāts to lietot, to atzīmēt un to baudīt.

Pirmie kristieši, pēc iespējas satikās katru dienu par mājām, lauza maizi un svinēja Svēto vakarēdienu. Kāda bija pirmā baznīca? Tā bija spēcīga. Tā bija spēcīga, jo tā cieši turējās pie Jēzus Kristus. Viņi saprata cik nepieciešami bija turēties pie Viņa, regulāri saņemt sakramentu, sevi iztīrīt, un stiprināt un pildīt ar Dieva vārdu.

Mēs dzīvojam netīrā pasaulē un vidē. Mums visapkārt ir netīrums un grēks. Mums tik viegli pielīp pasaulīgums. Tādej Jēzus saka –*To dariet mani pieminēdami.*

Kad mūsu skats ir uz Jēzu, tad tas ir uz mīlestības avota. Kad turamies pie Viņa, tad Viņa mīlestība caur mums plūst. Kā rakstīts Ēbreju vēstulē:

Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinās, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidamā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.

Pie Viņa galda mēs varam nākt, grēksūdžē nolikt visu smagumu un grēku, kas ap mums tinās, tikt atbrīvoti no visa, kas nav no Viņa. Pie Viņa galda mūsu skats tiek vērsts uz Viņu, mūsu ticība tiek stiprināta, mūsu gars un dvēsele pamielota.

Nāksim. Nāksim šodien Pūpolsvētdienā un no jauna saņemsim Viņa pestīšanas dāvanu mums. Dievs caur Jēzu Kristu aicina mūs. Nenākot, tu noraidi Viņu.

Mīlestībā Viņš tevi aicina- mīlestībā atsaucies un nāc.

Āmen.